

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 14

September 1958

9. årgang

Slægts-nyt

Saa blev der alligevel et Nr. 14 af Slægts-Nyt. Jeg takker alle, som ved deres Bidrag – stort eller lille – har bidraget til, at vi kan fortsætte med det Blad, som for os blev et Bindeled mellem den spredte Slægt. Jeg kan oplyse, at Bladet herefter vil blive udsendt i knap 100 Eksemplarer.

Red.

Dødsfald

*Mindeord over Marius Nielsen, Fiskergade,
i Aarhus.*

Marius var som Svoger og Menneske et af de Mennesker, som gør sig fortjent til at mindes af de mennesker, han kom i Berøring med, som hans Foresatte – en Datter af hans Chef – sagde ved hans Grav: »Du var sjælden, Du var trofast, Du var eet med dine Dyr, Du var god, vi holdt saa meget af Dig, havde der været undt Dig Tid, havde Firmaet bestemt, at Du skulde have haft endnu mange Dage i Fred og Hvile sammen med dine kære Heste i en kortere eller længere Rekreationstid efter den Sygdom, som vi havde haabet, Du havde overstaet. – Hvil i Fred, vi mindes Dig med Taknemlighed.« Saa fattige, som Ord kan være, tegner dette Billede af Marius sig som det smukkeste, der kan siges om et Menneske, retlinet, trofast og god. Han var en god Mand, Far og Svoger. Ære være hans Minde. *A.*

Lærerindeeksamen

er bestaaet af Doris Storgaard d. 7/6, Datter af Jens Kasper Storgaard, Slægtsbog S. 89. Doris fik Ansættelse som Lærerinde i Bjerring Skole d. 1. Juli 1958.

Udnævnelse

Johannes Nielsen, Hinge Storgaard, blev d. 1/9 1957 udnævnt til Sognefoged i Hinge, efter at hans Svigerfader, Valdemar Pedersen, Baunely, som Følge af svigtende Helbred har trukket sig tilbage.

Bryllupper

(Slægtsb. Side 90).

Verner Storgaard Frandsen, gift d. 27/7 1957 i Ulstrup med Elin Sørensen, f. d. 15/5 1937, Datter af Fiskehandler Karl Sørensen i Ulstrup.

Forretningsbestyrerinde Aase Storgaard Jensen, Datter af A. Storgaard Jensen, Klausdalsbrovej 19, Søborg, blev d. 1/6 1957 gift med Blikkenslager Erling Bredal Sørensen, Klausdalsbrovej 23, Søborg.

(Slægtsb Side 108).

Aase Marie Thorman, gift d. 29/5 1958 med Henning Nielsen, Øster-Bording, f. 1928, Søn af Rentier Anton Nielsen, Ø.-B.

(Slægtsb. Side 89).

Gerda Andersen, gift i Grønbæk d. 6/8 1958 med Landmand Jens Ghristensen, Riisgaard, Nisset, Søn af Gaardejer Jørgen Christensen, Vestervang, Hindbjerg.

Sølvbryllupper

Johanne og Poul Ejnar Madsen, Silkeborg, d. 23/8 1958.

Anna og Kresten Ilsø Jensen, København, 1958.

Helga og Abel Gyntelberg Storgaard, Aalborg, d. 23/7 1958.

Ingeborg og Hans Storgaard, Nørskovlund, d. 2/12 1958.

Agda og Andreas Vestergaard Nielsen, Taul, d. 20/8 1958.

Olga Marie og Chresten Aagaard Hermansen, Roslev, d. 5/8 1958.

Marie og Ove Pehrson, København, d. 4/11 1958.

Guldbryllup

Amalie og Jens Peder Storgaard, Nørskovlund, d. 12/6 1958.

Runde tal

Nielsine Marie Michaelsen, Vejle, 65 Aar 25/9 58.

Christian Stenholt, Ikast, 55 Aar 2/10 58.

Jens Peter Storgaard, Nørskovlund, 75 Aar 5/4 58.

Amalie Storgaard, Nørskovlund, 70 Aar 7/5 58.

Niels Frits, Herning, 55 Aar 28/6 58.

Gyntelberg Abel Storgaard, Aalborg, 65 Aar 6/3 58.

Magny Andersen, Aarhus, 55 Aar 19/1 58.

Aage Storgaard, Højbjerg, 50 Aar 25/6 58.

Rudolf Nielsen fra Trimmelskov, 50 Aar 2/8 58.

Anders Andersen, Silkeborg, 70 Aar 7/11 58.

Frida Siersbæk, Silkeborg, 60 Aar 3/5 58.

Magnus Johansen, (Kjellerup), Duelund, 55 Aar 7/11 58.

Hans Buchreitz, Silkeborg, 50 Aar 27/11 58.

Christian Storgaard, Ans, 70 Aar 15/5 58.

Dora Storgaard, København, 60 Aar 11/5 58.

Anker Storgaard, Ans, 65 Aar 6/10 58.

Jens Kasper Storgaard, Ans, 50 Aar 9/10 58.

Augusta Storgaard, Løgstrup, 60 Aar 5/3 58.

Maren Storgaard Rasmussen, Grønbæk, 55 Aar - 8/12 58.

Bolene Storgaard, Grønbæk, 50 Aar 15/2 58.

Kristian Storgaard, Nørskovlund, 60 Aar 8/5 58.

Harriet Olesen, Aarhus, 50 Aar 31/158.

Fritze Langballe, København, 50 Aar 4/2 58.

Marie Birgitte Hald, Borris, 55 Aar 4/8 58.

Karla Hansen, Maarslet, 70 Aar 30/5 58.

Peter Nielsen Storgaard, Randers, 80 Aar 4/11 58.

Marie Storgaard, København, 75. Aar 2/5 58.

Niels Peter Hansen, København, 60 Aar 15/12 58.

Martha Bitsch, Vejle, 60 Aar 23/4 58.

Peter Bitsch, Aarhus, 60 Aar 10/4 58.

Marius Bitsch, Silkeborg, 55 Aar 27/6 58.

Et og andet fra en Rejse til Italien

(Fortsat fra sidste nummer).

Mit Rejsebrev i forrige Nr. af Slægts-Nyt sluttede med et Par »hvis«er. Ihvertfald den ene af dem fik en heldig Udløsning, og derfor er jeg her med en Fortsættelse. – Vi er fremdeles i Nova Levante i Dolomitterne, og det er den 22. Juni 57. – Da vi til Morgen kom over paa Hotellet, havde

Rejselederen sat sig for at faa et Smil frem fra hver enkelt Deltager, efterhaanden som de kom op i Spisesalen, og jeg tror nok, det lykkedes. Lederen er absolut ikke kedelig. Efter Morgenspisningen var der en kort Andagt ved et lille Kapel, der ligger nede i Dalen, lidt fra Vejen. Kapellet var aflaaet. Der var naturligvis heller ikke Tale om, at vi kunde tage det i Brug. Der skulde speciel Tilladelse til, og den kunde rimeligvis slet ikke faas. Vi samledes i Læ af Kapellet. Selskabets Spøgefugl, en Frk. Asta Jørgensen fra København, skulde som altid gøre sig bemærket. Hun slæbte en ret stor Kampesten ind midt i Kredsen og satte sig paa den. Andagten husker jeg ikke, men jeg var nu glad for disse korte Morgenandagter. Omgivet af den vældige Natur sang vi: »Op al den Ting, som Gud har gjort«, og jeg lagde Mærke til, at Frk. Jørgensen, i al sin Kaadhed kunde hele Salmen udenad. Baade Formiddag og Eftermiddag benyttedes til Spadsereture i Skovbjergene. Rejseselskabet deler sig uvilkaarlig, tildels i en Flok Jyder, en dito Københavner og en halv snes Sygeplejersker.

Eftermiddagsturene var lidt anstrengende men den kølige Bjergluft er let at aande ud i. –

Det er nævnt, at ogsaa et hollandsk Selskab bor her. De spiser i Reglen til samme Tid som vi og i samme Lokale, men ved et andet Bord. De skal rejse i Morgen tidlig. I den Anledning havde vor Vært, til fælles Underholdning for begge Selskaber, engageret en lille Trup Tyrolere paa 6 Medlemmer til at give Opvisning i Tyrolerdanse for os i et Par Aftentimer. Opvisningen var flot og elegant. Det er forbavsende, hvad Mennesker kan træne sig op til.

Den følgende Dag oprandt med Taage og Graa-vejr. Vore ærværdige Naboer mod Syd ragede med deres snehvide Kalotter langt op over Taagen. Der var planlagt en Udflugt for de ældre til Bjergsøen Caressa, men da Sagkundskaben tilraadede at afvente Solskin til denne Tur, var, vi en Del, der tog ned til Bolzano i Stedet for. Vi benyttede Rutebilen, og Nedturen var storslaet. Der er 20 km. Vejen er paa hele Strækningen hugget ind i Klipperne, med en dyb Slugt, som vi har paa venstre Side, naar vi køre ned fra Nova Levante. Dog, vi kører over Strømmen et Par Steder, men det er kun en lille Afstikker. Under Kørslen ser og hører vi næsten uafbrudt Vandet styrte afsted, dybt, dybt nede, og nu og da hænger de graa og brune Klippemasser langt ud over Vejen. Et Sted dundrer vi igennem en lille Tunnel. – Vejen maa følge Aaløbet, og foretager derfor saa pludselige og bratte Svingninger, at det fra Bilen ser ud, som farer vi lige ud i Afgrunden. Men Chaufføren er paa sin Post, og hele »Skuden« faar saa kraftigt et Sving, at det gipper i en. Samtidig hyler Bilhornet med ejendommelige skarpe Smeld, saa øredøvende, at man er ved at blive helt skør i Hovedet. Vejen er stærkt trafikeret, hvert Øjeblik dukker en Luksusbil, en Rutebil

eller en Lastbil frem lige foran os. Her er ikke mere Plads, end to Rutebiler lige kan passere hinanden. Hver Tomme af Vejen har kostet store Penge. – Det er egentlig sært nok, der ikke sker flere Ulykker, end der gør. – Naar Vejene fører nedad som her ofte med et Fald, der er ukendt i Danmark, og der saa pludselig er et skarpt Sving, skal Chaufførerne have Bremserne og Nerverne i Orden. –

– Kort før vor Italiensrejse var der sket en frygtelig Ulykke netop her paa denne Vej. Vi læste om det i Aviserne hjemme, at en Rutebil i Nærheden af Brennerpasset var styrtet i Afgrunden, 26 Mennesker var dræbte og mange saarede. – Vi tænkte vel ikke paa den Gang, at vi skulde komme til at køre med Rutebil paa samme Vej. – Da vi i Dag kørte ned til Bolzano, lagde vi Mærke til, at Italienerne blandt Bilens Passagerer ivrigt diskuterede et Sted ved Vejen. Det var noget Træværk, der var opstillet som Rækværk i et af de farlige Vejsving, der ellers var forsynet med Stenmur. En dame fortalte søster Kathrine, at det var der, den store Ulykke var sket. Stedet saa uhyggeligt ud. –

Efter ca. 1 Times Kørsel rullede vi ind i den ret store Bjergby, der ligger godt gemt, omgivet paa alle Sider af mægtige Bjergrygge. Vi travede en Del rundt og saa paa Byen med det fremmedagtige Præg. – I lange Rækker i den ene Side at Gaderne havde Forretningsfolkene opstillet deres Boder, hvorfra de falbød deres Varer. Der var Frugt i store Mængder. Skønt vi endnu er i Juni Maaned, er der Kirsebær og Moreller i stor Overflødighed. De er modne overalt hernede. Vi saa dem fra Toget bugne i Træerne, den Dag, vi kom herned. – I Forretningskvartererne i Storbyerne hernede er der i hele Gaders Længder udbyggede Kolonader, saa Publikum kan gaa her uafhængig af Vejret og se paa Butikkernes Overdaadighed, ligesom der ogsaa i selve Kolonaden er udstillet Salgsvarer. I Sommervarmen er det køligt og behageligt at færdes her. – –

Damerne i vort Selskab vilde gøre Indkøb og var travlt optaget. Vi to gamle, førnævnte Laust Nørager og jeg, kunde ikke rigtig holde Tempoet. Saa var der een, der hittede paa, at vi passende kunde puttes ind i en nærliggende Kirke, der kunde de hente os, naar de var færdige. Vi trissede hen til Kirken. Men Døren var lukket og laaset. Vi havde ladet os fortælle, at de katolske Kirker altid var aabne. Det var nu da ogsaa den eneste lukkede Kirkedør, vi traf paa Rejsen. Tæt ved Kirken var der en meget stor Bygning – maaske et Kloster – der laa i Ruiner, bombet under Krigen og laa urørt endnu. Vi satte os paa en Bænk (ogsaa i Italien tænker man paa trætte Medmennesker), saa paa Færdselen, de mange særprægede Bygninger og de mægtige Bjerge, der paa alle Sider rugede over Byen. – Nu dukkede vore Rejsefæller frem af Myldret, og Tiden nærmede sig, da Rutebilen skulde køre tilbage til Nova Levante. Vi gik ned til

Banegaarden. Man havde sagt os, at vi der kunde komme ombord i Bilen. Den kom ogsaa saa nogenlunde til Tiden. Der kom endda to meget store Kasser. Men de var aldeles overfyldte. Italienerne var os for durkdrevne. De havde taget Bilerne længere oppe i Byen. Det havde ogsaa 4 Unge af vort Rejseselskab. De var mere udspekulerede end vi gamle. Naa, – men vi stod altsaa her. – Der var da ogsaa nogle Indfødte, der ikke var klogere end vi. Bilernes Førere og Billettører raabte og gestikulerede, løb frem og tilbage. De var vistnok mest tilbøjelige til at køre og lade os sejle vor egen Sø. Men Resultatet blev dog tilsidst, at de fordelte os mellem Bilerne og bogstavelig stoppede os ind. Men nogen behagelig Køretur blev det saa sandt ikke. Søster Kathrine sørgede omsider for, at et Par af de ældste kom til at sidde ned, idet hun fik et Par Drengene til at rejse sig og gøre Plads, men det var kun nødigt, de rejste sig det kunde man se med et halvt øje. Og saa skumplede og slingrede vi opad og nedad, medens Tudehornet skingrede, saa det smeldede mellem Bjergvæggene, og Billettøren masede sig frem gennem Vognen. –

En af vore, Laura Henriksen, havde en lille særlig Oplevelse paa Turen. En arrig Dame, der havde Siddeplads, skældte ud i en Uendelighed – paa Tysk var det vel. Laura kom til at træde hende for nær, maaske paa Tæerne, det kunde let ske. Hun fik ogsaa Skældud paa Tysk. »Do ka li' saa godt ti stil, fo a ka it fostoe, hva do seje«, svarede Laura hende. Pludselig forandrede den vrede Dame Tønnen: »So ka do wal fosto jydsck«. Damen var fra Danmark, ganske vist fra Falster, men hun forstod godt jydsck. Nu var de to paa Talefod. Falsterdamen fortalte, hun tilhørte et Selskab paa 10 Personer, der var paa Vej til Hotel »Postgarten« i Nova Levante, omtrent Nabo til vort Hotel. Hun var gal over at skulle stoppes ind i en saa overfyldt Rutebil. Rejselederen sad der ogsaa. Han bemærkede, at de var enige i at skulle spare, hvor de kunde. Det var dyrt at leje ekstra Bil. Vi havde Hyrebilen den Dag, vi kom, men vi er ogsaa 32 og kan fylde en almindelig Rutebil. – –

Saa er vi naaet Søndag den 24. Juni. Det er Solskin i Dag, og vi bestemmer os til at tage den foran nævnte Tur til Carressa-Søen, »Europas dejligste Bjergsø«, saaledes kalder man den paa Plakaterne her i Dolomitterne. – Vejlængden derop opgives til ca. 5 km. Der blev lejet Biler til de gamle, og de, der ønskede det. Skønt jeg er den ældste i Rejseselskabet, kunde jeg ikke bekvemme mig til at tage Bilen. Jeg vilde opleve noget, og hvad ser man fra en Lillebil? Vi var en halv Snes, 6 ældre og 4 unge, der tog Turen tilfods. De unge havde været deroppe før og tog nærmest med for vor Skyld. Og det var pænt gjort. Vi havde ikke faaet saa meget ud af Turen, hvis de ikke havde været med. Lidt betænkelig var vi ved Varmen. Det var den eneste Dag, mens vi var i Nova Levante, der kunde være tale

om trykkende Varme. Men det gik godt; jo højere vi kom op, jo køligere blev det. Og det var saa vist opad! Til at begynde med fulgte vi den asfalterede Vej. – Vi kom forbi et stort Savværk. Vi havde ikke set set saa kolossale Oplag af Tømmer i alle Dimensioner som her. Men der var ogsaa nok at tage af, der er mægtige Skovstrækninger paa Bjergskraaningerne. Da vi kom længere op, kunde vi tage en Skovsti, den kendte vore unge Venner, og skønt Stigningen absolut ikke blev mindre, gik det noget lettere inde i Træernes Skygge. Her havde vi ogsaa de klokkeklemtende Køers Selskab. – Saa var vi ved Søen. Lige før vi naaede denne, blev vi opmærksom paa en Bjørn, der paa Bagbenene spadserede rundt mellem Træstammerne. To af vore unge Damer var straks tilstede med Fotografiapparaterne, løb op ad Skrænten og ind mellem Træerne, fik Calorius standset og tog en Plade. Mere skrækslagne var de ikke. – Garressa-Søen er ikke ret stor, og ligger dybt i Terrænet. Den har en smuk Farve, grøn og blaa i skiftende Belysninger. Den er omkranset af en Bræmme af Graner, og bagved, lige tæt ved, rejser de mægtige Fjældtinder sig i al deres Vælde. Ogsaa disse har forskellige Farvenuancer, rødlig, brun og graa og derind imellem Sneens blændende Hvidhed. Naar Solen skinner, og Søen er stille, som nu i Dag, er Søens Flade ganske fyldt af Spejlbilleder. Det er pragtfuldt. Maaske er den Europas dejligste Bjergsø. – Hovedvejen slaar en Kurve nord om Søen, og de stejle Skrænter ned til Vandspejlet er bevoksede med enkeltstaaende Graner. De vejfarende ser Søens Pragt ned mellem Træerne, hvilket er af stor Virkning. Fra Vejen fører Trappetrin ned til en Sti, der runder Søen. – Nær ved denne ligger der et stort Hotel paa 6-8 Etager. Vi gik ind paa Hotellet og fik en lille Hjertestyrkning efter den lidt anstrengende Optur. Skønt det var paa en af Alpernes store Tutisthoteller, var Priserne ikke særlig store. En Kop Kaffe med Rundstykker og Marmelade kostede 2 Kr. 33 Øre i danske Penge.

Vi skulde da ogsaa aflægge Besøg ved Bjergbanen ½ km længere borte. Paa Vejen dertil blev vi noget forundret over at passere en regulær Bondegaard med Lade og Kostald næsten som hjemme. Den var omgivet af en frodig Græsslette. Tror ikke, der var andet end Græs. Maaske hører Gaarden til Hotellet, der herfra kunde faa Forsyninger til Husholdningen. –

Bjergbanen var en Tovbane med smaa Jernstole, hvor der lige var Plads til en Person i hver. Banen er 2½ km lang. En Tur op og ned tager en Time og koster i danske Penge 3 Kr. 40 Øre. Banen fører op til Snegrænsen i 2800 m Højde. Der var 112 Stole, der hænger i et Tov, der føres frem over Trisser, anbragt i Staalbuer med passende Afstand imellem. Jeg havde nok Lyst til at prøve

en saadan Svævetur, og da tre af de unge besluttede sig til at tage en Tur, maatte ogsaa jeg være med. Tovbanen gik ustandselig, saa længe der var nogen, der vilde med. Det halve Antal Stole var paa Vej opad, samtidig med at den anden Halvdel gik ned. Den, der vilde med, maatte stille sig paa to Brædder. Stolen var afpasset saaledes, at man skulde sætte sig i det Øjeblik, den ramte Benene. En Mand stod ved Siden af og hjalp lidt tilrette ved at tage den venstre Arm og raabe »Nu«, naar Stolen kom. Og saa var det sket, man var i jævn Fart ud i Luften. Stolen gik støt og roligt, kun naar den passerede Staalbuerne rystede det lidt. Tror nok jeg var lidt betænkelig i Begyndelsen, men det blev en interessant Tur, kun lidt køligt. Det var nemlig blevet Graavejr. Vi skulde bare haft Solen. Paa den første Del af Opfarten var Stigningen ikke særlig stærk, men da vi var halvvejs oppe, blev Stigningen kraftigere, det blev endnu mere køligt og Udsigten videre. Der var af og til Passagerer i Stolene, der var for nedgaaende. I Reglen hilste de ved at vinke over til os, og vi hilste igen fra vore Stole. Der var dog en Herre i den nedgaaende Række, der sad stiv og strunk og stirrede fremad. Jeg ved ikke, om det var Hovmod eller Betænkelighed ved Situationen. – Afstandene mellem Stolene paa samme Linje var ikke større, end vi kunde raabe til hinanden og spørge til hinandens Befindende. – Omsider var vi oppe. En Mand stod parat til at tage mod os. Vi gjorde os rede til Udstigningen, og i det Øjeblik, vi naaede frem til ham, greb han den venstre Arm og hjalp til ved Udspringet. Vi skulde ud til venstre Side, saa Stolen kunde fortsætte. – Oppe paa Bjerget klarede jeg Udspringet fint. Det var knap saa godt ved den anden Endestation, da jeg kom ned. Tog dog ingen Skade. Medens vi gjorde et lille Ophold paa Bjerget, standsede Svævebanen. Der var Ikke flere Passagerer, der vilde opad. Det var sidst paa Eftermiddagen, og det var blevet overskyet. Vi gik lidt omkring og plukkede nogle forkrøblede Bjergurter, nød den vældige Udsigt, der dog – desværre – begrænsedes af Dis og Graavejr. Interessant var Turen, men – temmelig kølig. Vi søgte ned til Tovbanen igen, og Betjeningen var saa flink atter at sætte denne i Gang. Nedturen forekom mig mere betænkelig end Opturen, fordi vi saa nedad. Opad tog det sig ud, som Bjergene kom os lidt imøde. Det modsatte var Tilfældet nedad. En Bjergbæk fossede og styrtede nedad. Langt under os. Ved Endestationen sad vore Folk og ventede paa os. Et Par Stykker af de ældre var gaaet lidt i Forvejen. Gaaturen tilbage til Hotellet gik forholdsvis let. Det var nedad. – Saa stopper vi her. Maaske faar jeg Lejlighed til at fortsætte. Hvem ved?

Venlig Hilsen,

Peter Nielsen.

Ansvarshavende Redaktør: Antonny Storgaard, Løgstrup. Tlf. 40. Postgiro 74022
Tryk: Vejle Ny Bogtrykkeri, Nørregade 12, Vejle